

1830

ONS JUBELJAAR

1930

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

1 OCTOBER 1930

No 19

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

— OPGERICHT IN 1896 —

Daar is een geest in den mensch, en de inspiratie des Allerhoogsten maakt hem wijs.

Job.

MENSCHEN DIE BUITEN HUN LICHAMEN STONDEN.

In de Haagsche Post van 2 Aug. 1930 meldt Mr. C. P. van Rossem een merkwaardig bilocatie-geval. Iemand „die buiten zijn lichaam stond”, zekere E. G., schreef hem de volgende ondervinding:

„Het was vandaag juist een week geleden dat het vreemde feit me passeerde. U moet weten dat ik een zware longontsteking achter den rug heb, die me op den rand van den dood bracht. Het schijnt dat de dokter me op zeker oogenblik had opgegeven. Enfin, dit is van minder belang; alleen moet ik u vertellen dat ik me sindsdien dikwijls vreeselijk zwak voel, doodelijk vermoeid. En misschien was dit de aanleiding tot de volgende abnormale ondervinding. Ik ben hier om wat op te kikkeren. Verleden Vrijdag was ik wat gaan wandelen; alles ging goed, maar op den terugweg was ik op zeker oogenblik zoo doop-op, dat ik me in het bosch neerlegde, tegen een zandheuveltje, begroeid met oude dennen. Toen kreeg ik ineens het gevoel, alsof het leven in mijn beenen ophield, toen hooger en hooger, totdat ik plotseling..... buiten mijn lichaam was. Ja, ik was buiten mijn lichaam!

Zelden ben ik zóó geschrokken. Ik zag namelijk mijn eigen lichaam beneden me liggen; mijn gelaat was doodsbleek en zag er uit alsof het dood was. In mijn doodsangst zocht ik naar hulp (een onzinnig idee). Ik had maar één gedachte: weer in mijn lichaam terug; en toen bemerkte ik, dat ik hooger was dan mijn lichaam en over de hoogte heen kon kijken. Ongeveer op 50 meter afstand, aan den rand van het bosch, liep een boer, een man dien ik onmogelijk met mijn gewone oogen had kunnen zien, omdat de zandhoogte hem aan mijn blik onttrok. Ik wilde om hulp schreeu-

wen, toen ik onverwaachts weer naar mijn lichaam werd toegetrokken en met een snijdenden schok in de maagstreek ontwaakte. Het eerste moment was ik verdaasd; maar dadelijk dacht ik aan den boer. Ik vloog het heuveltje op en werkelijk, daar liep dezelfde man, dien ik onmogelijk vanaf mijn ligplaats had kunnen zien.

Ik voelde me eigenlijk ellendig na al het gebeurde; maar mijn gedachten waren zoo intens bezig met het geval, dat ik al het andere vergat. Eerst thuis (in het pension) zakte ik in elkaar. Ze riepen Dr. L. Ik vertelde hem alles. Ik dacht zeker dat hij zou zeggen dat ik gedroomd had of een hallucinatie had gehad of zooiets. Maar neen, hij bleek bijzonder geïnteresseerd in het geval, hij zei me dat die dingen meer voorkwamen en dat hij zelf niet wist hoe hij ze moest verklaren. Toen noemde hij uw naam; u moet eens een verzameling van dergelijke feiten gepubliceerd hebben. Misschien interesseert u zich voor mijn geval. Nooit had ik geweten dat zoo iets voorkwam....." enz.

Tot zoover de briefschrijver. Mr. Van Rossem laat er op volgen:

„Er zijn misschien menschen die dergelijke uitzonderlijke verschijnselen met een ironisch schouderophalen voorbijgaan; persoonlijk moet ik bekennen dat ik ze van groot belang acht voor de kennis van onze zoo duistere psychologische persoonlijkheden. Aan de realiteit van dergelijke ondervindingen is moeilijk te twijfelen; honderden en honderden menschen (onder wie verscheidene wetenschappelijke mannen) hebben ons een uitgebreid materiaal verschaft en de overeenkomst der ondervindingen is te frappant, om de feiten met een enkel woord weg te redeneeren.”

Ons herinnert het aan een ondervinding van een onzer kerkleden: Ouderling John Peterson, die jarenlang te Mount Pleasant, Utah, woonde. Hij stierf in het najaar van 1904. In de Juvenile Instructor van 15 October 1906 en in onze STER van 1 December van hetzelfde jaar kan men de volgende beschrijving lezen:

„Ik werd elf mijl ten oosten van Gottenburg, Zweden, geboren, en toen ik 22 jaren oud was, had ik de tering in hoogen graad. Ik had mij in het begin van 1857 bij de Kerk aangesloten, en werd in hetzelfde voorjaar tot Ouderling verordineerd. Gedurende den zomer en het najaar leed ik zeer aan de kwaal. Omtrent October, meen ik, kon ik vijf weken lang geen voedsel gebruiken, maar alleen drinken. Drie dagen lang was ik mijne spraak kwijt. Op den derden dag, in den namiddag, kwam mijn polsslag tot stilstand, verklaarden mijne verplegers, maar zij konden een zwakken aderslag in mijn hoofd voelen. Mijn vader en moeder waren tot het besluit gekomen, dat ik zou sterven; want ik was te zeer uitgeleerd om nog te herstellen. Vader zeide tot mijne moeder, dat hij gedurende den nacht bij mij zou blijven. Moeder ging daarom naar hare kamer en begaf zich ter ruste, daar zij uitgeput was van vermoeienis.

Om de eenzame uren te verdrijven, zat mijn vader te lezen (de Werken van Orson Pratt). Tusschen tien en elf uur verscheen er plotseling een bezoeker in de kamer, en bij mijn leger staande, legde hij zijn hand op mijn hoofd en vroeg of ik bereid was om te gaan? Ik antwoordde: „Ja”; en op datzelfde oogenblik scheen ik

op den grond te staan, terwijl mijn lichaam op het bed lag. Ik zag om, daar ik wilde weten of mijn vader ons zag, maar hij scheen te zeer in het lezen verdiept om ons op te merken. Wij begonnen onze reis door de ruimte, naar het scheen met de snelheid van den bliksem (ik kan er geen andere vergelijking van maken). Ik vroeg mijnen gids, wie hij was. Hij antwoordde dat hij een van de beschermengelen was, gezonden om de dooden te halen. Weldra bereikten wij eene plaats, waar een groot aantal menschen vergaderd was — ongeveer zooals op een marktdag in Europa. Zij schenen voor een zeker doel te zamen gekomen te zijn. Ik vroeg mijnen gids welke plaats dit was, en hij antwoordde: „Dat is de plaats, waar al uwe voorvaderen vergaderd zijn, en zij verwachtten twee zendingen.” Er scheen in de nabijheid een spreekgestoelte opgericht te zijn, waar de zendingen konden prediken. Zij kwame aanstonds; een deel der vergadering was zeer luidruchtig en geneigd tot stoornis-verwekken. Ik vroeg mijn gids, wie deze zendingen waren, en hij gaf eenvoudig ten antwoord: „De oude man is de Apostel Matthias.” Hieruit begreep ik, dat het de Apostel Matthias was, die de plaats van Judas Iskariot, den verrader van den Heiland, ingenomen had, en de jonge man, zeide hij verder, „was een apostel uit Amerika, waar hij onlangs vermoord was”, maar hij noemde zijn naam niet, doch ik vernam later dat het Parley P. Pratt was.

Eenige jaren geleden was ik eens bij Parley's vrouw en verhaalde haar de gebeurtenis, toen zij mij vroeg om haar een beschrijving te geven van het uiterlijk van den jongen zending. Ik beschreef hem zoo nauwkeurig als mijne herinnering toeliet, (want ik verzeker u dat ik zelfs zijn naam nooit had gehoord): zijn lengte, zijn breedte van schouders, de kleur van zijn haar, zijn oogen en gebaren, en zij zeide zonder aarzeling, dat het Parley was. Maar, om tot de gebeurtenis terug te komen: De oudste Apostel stond op in het spreekgestoelte (want wij waren daar allen gezeten) en zeide tot het volk: „Houdt onmiddellijk op!” Daarna zat hij neder en er heerschte volkomen stilte, toen de jonge Apostel opstond om tot de vergadering te spreken. Hij koos zijn tekst uit het vierde hoofdstuk van Maleachi, verzen 5 en 6, waarover hij eenigen tijd sprak, alsook over het bouwen van tempelen en over de verordeningen welke daarin bediend worden tot verlossing der dooden, wat voor mij toentertijd nog een vreemde leer was, want — zooals ik gezegd heb — ik behoorde nog slechts sedert omtrent zes maanden bij de Kerk. Hij zeide verder, dat „indien zij het Evangelie zouden ontvangen, zij door hunne kinderen op aarde verlost konden worden, Toen nam hij wederom zijn zitplaats in en de oudere Apostel stond op en zeide tot het volk dat het nu kon heengaan, hetgeen gedaan werd, door sommigen op een rumoerige, luidruchtige wijze, zoodat ik meende dat zij in de geestenwereld even onordelijk waren als hier. De eenige vorm van vergadering, dien ik kon waarnemen,

was dat toen de Apostel verlangde dat zij „onmiddellijk zouden ophouden”, zij zulks deden en schenen als aan hunne zitplaatsen genageld te zitten tot de dienst geëindigd was, en hij hun zeide dat zij „konden heengaan.”

Mijn gids stelde mij toen met een hoofdbuiging aan de apostelen voor, en zij groetten op dezelfde wijze. Geen handdrukken had plaats. De oudste apostel zeide tot mij: „Zoudt gij net zoo lief terug willen gaan, want het schijnt uw lot te zijn, uwe voorvaderen te verlossen?”

Ik antwoordde: „Ja, maar mijne longen zijn weggeteerd.”

Daarop verklaarde hij: „Het is gemakkelijk, nieuwe longen in een mensch te doen groeien; zoo gij wilt gaan, zal uw gids daarvoor zorgen.” Ik antwoordde: „Ik zal gaan.”

Met een buiging begaven wij ons wederom op weg, en schijnbaar verliep er maar een korte tijd vóór wij mijn tehuis bereikten. Bij het bed staande, waar mijn lichaam lag, raakte mij gids mijne handen aan, de geest kwam op dat oogenblik weder in het lichaam, het bloed begon warm door mijne aderen te stroomen, en binnen eenige minuten voelde ik mijne longen uitzetten. Toen ik nog op den vloer stond, had de klok mijn aandacht getrokken; de wijzers stonden op 4 uur in den morgen, zoodat ik tusschen vijf en zes uren afwezig was geweest. Mijn vader was nog aan het lezen. Ik sprak hem aan, en hij zeide: „Jongen, ik dacht dat je dood waart.” „Dat was ik, vader”, zeide ik.

Hij riep mijne moeder, en toen vertelde ik hun, waar ik geweest was, en dat ik spoedig zou genezen en wederom sterk zijn, hoewel ik slechts vel en been was, zoo had de tering mij afgenomen. In de laatste vijf weken had ik geen vast voedsel gebruikt. Ik was zwak, zeer zwak. Ik vroeg mijnen ouders — tot hun groote verrassing — om iets te eten, en tot heden kan ik mij de gewaarwording, die ik bij het nuttigen van dat lekkere hapje ondervond, nog goed herinneren. Mijn moeder verzorgde mij met onzegbare vreugde en dankbaarheid tot God. Na mijn terugkeer gevoelde ik geen ziekte meer: de pijn had mij geheel verlaten. Ik was alleen maar zwak. Vier weken verliepen, alvorens ik een beetje loopen kon. Dat was op den Kerstdag van 1857. Sedert dien tijd ben ik wat men noemt zwakkelijk geweest, maar niet ziekelijk. Ik heb meesttijds mijn ambacht (dat van kleermaker) uitgeoefend. Mijn ouders zijn ook naar Utah getrokken, en zijn hier gestorven.

Mijn vrienden mogen hierover denken, zooals het hun belieft, maar het is voor mij een sterke getuigenis geweest dat er een hiernamaals bestaat, en dat er op de dooden acht gegeven wordt zooals ik het beschreven heb.”

Een O. O. V. Wedstrijd.

Hierbij roepen wij een wedstrijd uit voor enkele nieuwe O. O. V. liederen. Een geestdriftig bondslied is een belooning in zichzelf, een prijzenswaardige verrichting. Inzendingen te richten aan den Overziener.

B. H. O.

HET VOEDSELVRAAGSTUK EN HET NEO-MALTHUSIANISME.

Zooals bekend, trachten de wetenschappelijken onder de Neo-Malthusianisten de juistheid hunner leer te bewijzen door de bevering dat de aangroei van de voedselopbrengst der aarde geen gelijken tred kan houden met het acres van het menschelijk geslacht, hetgeen op den duur onvermijdelijk zou moeten uitloopen op hongersnood, algemeene armoede en een strijd van allen tegen allen.

Geheel afgezien van het feit dat een zoodanige loop van zaken niet in overeenstemming zoude te brengen zijn met de Goddelijke Voorzienigheid, moet ook, zooals wij zullen zien, eene nuchtere beschouwing van de oeconomische en agrarische mogelijkheden, die de oude aarde ons biedt, reeds tot een geheel andere conclusie brengen.

Schrijvers van diverse pluimage beweren (en al sedert meer dan honderd jaren) dat Europa te dicht bevolkt is om zich uit eigen bodem te kunnen voeden, terwijl de nog onontgonnen gedeelten der aarde, over het algemeen genomen, in agrarischen zin, slechts minderwaardige gronden zouden bevatten.

Inderdaad leidt eene oppervlakkige beschouwing der feiten tot de meening, dat de voedingsmogelijkheden, die de aarde biedt, o₁ den duur zullen blijken eene onoverkomenlijke begrenzing te vormen voor een steeds verderen aangroei van het menschelijk geslacht.

Eene eenigermate diepere studie van dit onderwerp leidt echter tot de conclusie, dat de opbrengst van den bodem nog enorm kan worden verhoogd en zelfs tot meer intense toename kan worden gebracht dan strikt genomen, noodig zal blijken, om gelijken tred te houden met een progressieven aangroei van het menschdom.

Uit den aard der zaak zal natuurlijk dit resultaat niet blijvend kunnen worden bereikt zonder behulp van wetenschappelijke onderzoekingen, landexploitaties en steeds voortschrijdende vervolmaking van landbouwwetenschap en techniek.

Practisch gesproken bevat de Westersche samenleving slechts zeer geringe gebieden, die zoo dicht bevolkt zijn, dat de tegenwoordige bewoners niet, indien de nood aan den man kwam, zichzelf uit de opbrengst van eigen bodem zouden kunnen voeden. De mogelijkheden van belangrijk intensievere opbrengst van den bodem zijn daarenboven nog lang niet uitgeput, zelfs niet in landen met de meest ontwikkelde agrarische verhoudingen, zooals Nederland en Denemarken.

En verder bevat de aarde, zooals reeds aangestipt, nog grootere uitgestrektheden, die tot rijke voedselbronnen zullen worden ge-

maakt, zoodra menschelijk willen en menschelijk genie zich eens werkelijk ernstig aan deze taak gaan zetten.

Om te bewijzen dat practisch thans reeds een groot deel van Europa niet meer in staat zoude zijn zichzelf te voeden, wijst men gewoonlijk op de groote hoeveelheden voedsel, die jaarlijks door West-Europa worden geïmporteerd. Dit is echter eene wel zeer oppervlakkige bewijsvoering.

Engeland, Duitschland, Frankrijk, België en nog eenige andere West-Europeesche landen importeerden inderdaad belangrijke hoeveelheden voedsel tot voorziening in het noodzakelijk onderhoud hunner bevolking.

Men vergeete hierbij echter niet dat in elk dezer landen deze voedsel-import reeds plaats vond, lang voordat er ook maar met eenigen schijn van ernst over overbevolking kon worden gesproken.

In werkelijkheid staat deze import dan ook in geenerlei verband met eene z.g. onmogelijkheid eigen bevolking zelf te kunnen voeden. Integendeel hebben de landbouwbedrijven in deze landen, met wisselende tijden van succes en nederlaag een hardnekkigen strijd gevoerd tegen den vloed eener moordende concurrentie, die aanzwol van uit nieuwe landen, die hunne goedkoope voedingsproducten aan Europa leverden, in ruil voor industrieele waarden en commercieele prestaties. Handel kweekt handel; indien een land koopt, moet het, om te kunnen betalen, ook verkoopen. De wereld en de andere minder geïndustrialiseerde landen verkochten hunne landbouwproducten om de door hen gekochte industrieproducten te kunnen betalen. En aan wien konden zij dan voordeeli-ger verkoopen, dan juist aan hun eigen leveranciers-crediteuren!

Engeland was het eerste land dat op deze wijze door eene moordende concurrentie op het gebied van landbouwproducten werd bestookt. En dit was ook heel natuurlijk; immers Engeland was het eerst-geïndustrialiseerde land en de meest-exporteerende mogendheid.

Engeland's landbouw is dan ook, juist door de natuurlijke wis-selwerking tusschen import en export ernstig in de verdrukking gekomen; in zoodanige mate zelfs dat b.v. in de laatste 50 aan den grooten oorlog voorafgaande jaren ruim 3 millioen H.A. goed bouwland buiten beakking geraakte.

Het kan in dit land, als het moet, ook geheel anders toegaan. In den laatsten oorlog b.v. werden in Engeland en Wales alleen reeds ruim 2 millioen H.A. weiland gescheurd: na den oorlog echter is langzamerhand de opbrengst van den bodem wederom teruggevallen tot ongeveer het niveau van 1914; oorzaak: het bleek loonender zich op handel en industrie toe te leggen, dan op den landbouw.

Britsche deskundigen twisten over de maximum-prestatie-mogelijkheden van hun land in dit opzicht; doch zij zijn het er over

eens dat eene zeer belangrijke intensifieering van de bodemopbrengst mogelijk is. Volgens Sir Th. Middleton zoude deze zelfs zoodanig kunnen worden opgevoerd, dat, in geval van nood, Engeland in staat zoude blijken zich zelf geheel te voeden.

De landbouw op het continent onderging niet in zoo hevige mate den invloed van den voedsel-import, als dit in Engeland het geval was.

Vooreerst omdat de industrialiseering en commercialiseering op het continent zich eerst veel later ontwikkelden en verder door het stelsel van protectionisme, dat door de vaste landen van Europa steeds ten deze tot richtsnoer heeft gediend.

Toch bleef de wet der wisselwerking tusschen import en export ook op het vasteland niet geheel zonder uitwerking; voor een klein deel is ook het vasteland van Europa zodoende tot voedsel-importeur geworden.

Voor den laatsten oorlog stond Duitschland, wat zijne voedselopbrengst betreft er niet slecht voor. En wat te dien opzichte de bodem aldaar voor mogelijkheden biedt, hebben de oorlogsjaren bewezen. Engelsche, zoowel als Deutsche experts zijn het er over eens dat in deze periode van het Deutsche volksbestaan op geen stukken na de maximum-opbrengst is bereikt geworden, en wel omdat het Deutsche volk niet voldoende agrarisch meer georiënteerd was, de tijd ontbrak om zich volledig aan de gewijzigde omstandigheden aan te passen en zoowel de benoodigde meststoffen als ook de vereischte arbeidskrachten ontbraken.

Duitsche deskundigen van naam beweren dat het Vaterland in de tegenwoordige eeuw nogmaals gemakkelijk eenzelfde verdubbeling van zijne voedselopbrengst zouden kunnen bereiken, als in de tweede helft der vorige eeuw, den grooten bloeitijd zijner bevolkingstoename, het geval is geweest.

Verder: Het is een bekend feit dat Frankrijk en Italië zelf voor ongeveer 90% in eigen voedselbehoefden voorzien; daarbij mogen dan nog bedenken dat de ontwikkeling van den landbouw in deze landen in de verte niet te vergelijken is met die in vele andere landen van West-Europa.

Het Amerikaansche ministerie van landbouw becijferde onlangs dat het Amerika van tegenwoordig gemakkelijk thans reeds 350 miljoen menschen zoude kunnen voeden, (dat is ongeveer een vierde der geheele menschheid) indien het op eenzelfde niveau van landbouwcultuur zoude staan als b.v. Engeland.

In China, Engelsch-Indië en Rusland woeden vaak hongersnooden; inderdaad, doch deze zijn daar meer het gevolg van gebrek aan transportmogelijkheden, en lage ontwikkeling van het landbouwbedrijf, dan van een nationaal tekort aan voedingsmogelijkheden. Britsch-Indië trouwens heeft steeds tot voornaamste graan-exporteurs der wereld behoord.

Doch, zooals reeds aangestipt, is er nog een geheel andere factor die dit vraagstuk niet onbelangrijk beïnvloedt.

Bezien wij de wereld als een geheel, dan bieden de landen met momenteel nog slechts zeer laag-ontwikkelde agrarische toestanden voor de toekomst nog groote mogelijkheden.

Het is niet te ontkennen, dat de nieuwe gebieden, dit het gemakkelijkst toegankelijk waren reeds aan een min of meer intensieve bodemcultuur zijn onderworpen geworden. Intusschen, geen enkel der buiten Europa, Egypte of Zuid-Azië gelegen landen met gematigd klimaat heeft momenteel een gemiddelde bodem-opbrengst aan voedsel als thans Amerika, dat, wij zagen het, ook nog lang niet op zijne mazimum-prestatie gekomen is.

En dan Siberië! Dit uitgestrekte land zoude, indien het op eenzelfde niveau stond in landbouwkundig opzicht als een der West-Europeesche landen, eene geweldige, neen eene wereld-graanschuur kunnen vormen. *)

Wenden wij onzen blik nog even naar de andere werelddeelen: groote gedeelten van Afrika en Zuid-Amerika zijn reeds onttrokken aan de ongunstige beïnvloedingen van hun klimaat, dat de mogelijkheid van behoorlijke landbouwexploitatie aanvankelijk zeer gering deed schijnen.

Ten slotte de tropische gewesten.

Deze zullen nog geheel andere mogelijkheden bieden en met name een veel intensievere voedselopbrengst geven dan de landen met gematigd klimaat, zoodra slechts het menschelijk vernuft en het menschelijk aanpassingsvermogen den invloed van het ongunstige klimaat ook daar zullen hebben overwonnen.

Tot nog toe is het klimaat steeds de grootste hinderpaal gebleken voor uitbreiding der voedingsmogelijkheden, wat betreft belangrijke gedeelten van de wereld. Doch de vooruitgang der tropische medicijnkunde en de moderne hygiëne, gepaard aan de rusteloos voortschrijdende ontwikkeling der landbouwkunde en der waterbouwkunde geven alle reden om aan te nemen dat de mensch, indien de tijd er voor rijp zal zijn, ook in dit opzicht overwinnaar der tropen zal worden.

In den loop der duizenden van jaren, dat de mensch zijne voedingsmogelijkheden op deze aarde heeft moeten zoeken, heeft hij in ijstijden en andere, zich wel aan grootere moeilijkheden en ongemakken moeten aanpassen. Ch. RUSSEL in „De Nieuwe Eeuw”.

* Hier geeft de schrijver een uitvoerige uitweiding over „Siberië” — te groot voor onze Ster — waaruit de lezer moge zien dat van dit land in de toekomst een voorraadschuur kan worden gemaakt die enorme hoeveelheden aan voedingsstoffen voor het groeiend menschedom zal kunnen bevatten.

Priesterschapsvergadering.

7 Oct. Tot vrijheid groepen. Galaten 5 : 1-14.

14 Oct. Naar het Ideaal. Filippenzen 3 : 7-14.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: FRANK I. KOOYMAN - ASSISTENT: PIETER VLAM

VITZUCHT.

Dr John A. Widtsoe.

President der Europeesche Zending.

Vitten is gevaarlijk. Het wordt heel gemakkelijk een gewoonte, verspreidt zich dan als een ziekte en dringt elke gedachte en elke daad binnen. Het bederft de vrolijkheid en verdriift het geluk.

Ieder mensch, elk menschenwerk heeft fouten. Zoekt ze en ze zullen gevonden worden. (In het Engelsch is vitten letterlijk: het vinden van fouten.) Het getuigt van wantrouwen en slechten wil om verzot te zijn op gevonden of te vinden fouten. Het zien van deugden wekt vertrouwen op en verwekt liefde. Degene, die slechts de fouten der wereld ziet, leeft in duisternis, wandelt in den nacht; maar hij, die ook haar deugden en goede zijden opmerkt, leeft in het heerlijke daglicht.

De mensch behoort tot het goddelijk geslacht. Daarom streeft hij temidden van verzoeken toch altijd naar deugd en goed-zijn. Bij alle menschen — met uitzondering van zeer weinigen — overtreffen de deugden de gebreken. Naar haar innigste wezen bezit de wereld een goed karakter, hoe vaak zij ook van de waarheid moge afdwalen. Indien men de geschiedenis van alle vriendelijke daden kon opsommen, welke de menschen dagelijks aan anderen bewijzen, dan was men tevens in staat de warmte en teederheid der menschen en hun innigsten wensch, het goede te doen, beter te begrijpen. In het algemeen verdient de doorsneê-mensch onze achting en onze welwillendheid.

Er bestaan natuurlijk fouten. Deze moeten in orde gemaakt worden. Maar hoe? Dit geschiedt het beste, wanneer we helpen om de deugden, gaven en goede krachten van den dwalende te ontwikkelen. Het is onmogelijk dat eenzelfde plaats door twee dingen tegelijkertijd ingenomen wordt. Daaruit volgt, dat de fouten zullen afnemen, naarmate de deugden toenemen. Heel dikwijls is een fout slechts het gevolg van ongelukkige toestanden en verhoudingen of van een ongelukkigen samenloop van omstandigheden. Als deze oorzaken worden weggenomen, verdwijnen de fouten van zelf! Is de oorzaak van een gebrek gelegen in een zwakken wil, dan is het noodzakelijk om den wil tot het goede te versterken. Spreek over een fout slechts dan, wanneer zulks noodig is, en dan nog

alleen met degenen, die er recht op hebben, het te hooren. Het is geestelijk giftgas om fouten aan de groote klok te hangen.

Verwacht van geen enkel mensch de volmaaktheid! Het Evangelie is volmaakt; de leden der Kerk kunnen slechts naar de volmaaktheid streven. Wie er met ernst naar streeft voor den Heere in gerechtigheid te wandelen heeft al zijn tijd en kracht noodig om eigen zwakheden — fouten, als ge wilt — te doen verdwijnen, en als deze persoon zichzelf met zijn naasten vergelijkt, zal hij zijn mede-persoon eerder hooger dan lager aanslaan dan zich zelve. Eerlijk zelf-onderzoek laat het zoeken naar de gebreken bij anderen niet toe.

Degenen, die ernaar streven de hulp des Heeren te erlangen en met al hun krachten hun best doen het pad van het Evangelie te bewandelen, zullen en kunnen geen vitters, geen fouten-zoekers zijn.

Daarentegen zullen degenen, die voortgaan met het opzoeken en uitbazuinen van de gebreken van anderen, den zoeten Geest des Heeren verliezen en in ongelooft verzingen.

EEN BERG-VERHAAL.

I.

Al dagen van tevoren hadden wij ons over het bestijgen van den bergpas verheugd. Wij hadden ons voorgesteld, hoe wij van uit den trein de schoonste vergezichten zouden te genieten krijgen. Verhalen van voorgangers hadden er het hunne toe bijgedragen om ons met groot verlangen naar het oogenblik van vertrek uit te doen zien. Aan eenigen uit ons gezelschap was al verschillende malen verteld, hoe schoon onze reis zou worden. Er was reeds uitgerekend, hoe hoog wij zouden stijgen en wat we zoo al zouden ondervinden. Maar vooral vormden wij als laaglanders ons groote gedachten over de wildheid der bergpartijen, de felheid der sneeuwvlakten en de dreigende eenzaamheid der bergtoppen.

Het vernuft der menschen zou ons heel dicht over den pas in het andere land voeren. Achter dezen pas lagen de Alpen tusschen het zonnige Zuiden, waar we dan zouden zijn en het Noorden, waar ergens ons Vaderland ligt, het vlakke land der zee, waarnaar onze gedachten dikwijls afdwaalden, peinzende over de lieven en dierbaren, welke daar achtergelaten waren.

Eindelijk was de dag van het groote gebeuren gekomen! Bijna met kloppende harten werden in den spoorwagon goede plaatsen uitgezocht, geschikt voor uitkijken. Daar gingen we, de onbekende pracht-wereld tegemoet.

Maar o, welk een teleurstelling! Zachtjes aan klom de trein omhoog, gevoerd door de geweldige kracht der electriciteit, uit de

bergstroomen gewonnen. Maar met het klimmen was het, of ook het weder veranderde. We bedrogen ons niet. Steeds waziger werd het landschap, totdat eindelijk een dichte mist het geheele uitzicht had weggenomen. Zelfs moesten de raampjes gesloten worden. Daar zaten we nu! Verdwenen was de vreugde, groot was de tegenslag! Maar — toch leefde er in onze harten de hoop op een beter worden. We wisten achter de ons nu bedreigende mistbanken, de zon. Spaarzaam werden ondertusschen de gesproken woorden, de stemming was zeer terneergeslagen.

Onderwijl spoedden we ons voorwaarts en opwaarts. De trein had weinig last van den mist en het druilerige weer was voor de immer voortzwoegende reus geen beletsel.

Plotseling werd de belangstelling voor hetgeen buiten gebeurde weer wat grooter. Was het niet alsof de mist ijler werd? Werd niet een zwak lichter-worden opgemerkt? De hoop bloeide op! Voort snelde de trein, totdat eindelijk..... Als een zee van witte wolken lag de mist-bank onder ons, fel beschenen door een stralende zon. Het was of daar beneden een wit vederdek de aarde bedekte. Maar wij waren in het volle licht! Hoe machtig en schoon was de omgeving! Daar zagen wij nu dat alles; de donderende bergbeken, de schuimende watervallen, de trotsche bergreuzen, bedekt met een witten mantel van sneeuw en ijs; groote gletschers met diepe spleten, vaak opgestapelde ijsblokken, meters dikke sneeuwkleeden.

Daar tusschen lagen frissche bergweiden met vreedzaam grazende koeien, wier halsbellen vroolijk beierden, hier en daar afgewisseld door een eenzaam berghuis in typisch Zwitserschen bouwtrant. En hoe heerlijk verfrisschend was de lucht! We konden er onze longen niet genoeg mee vullen!

Ook de stemming was even plotseling omgedraaid. Vroolijke uitroepen weerklonken links en rechts om elkander het schoone te toonen. Toch heerschte ook af en toe groote stilte, wanneer vergezichten van ontroerende schoonheid aan ons voorbij gleden. Steeds dieper lieten we mist en duisternis achter ons. Bijna was de geleden teleurstelling vergeten, en met intens genot werd het eerst verborgene schoon waargenomen. Wij juichten, en prezen den Schepper van al deze wonderen.

II.

Dikwijls moet ik aan deze bergreis denken. Dagelijks trachten we te klimmen, voorwaarts, omhoog. Wij weten den bergpas. We kennen den weg min of meer. Groote vóórtrekkers hebben ons de paden gewezen, hebben het voorbeeld gegeven. We nemen hun raad gewillig aan. Worden dan volgers van Hem, Die ons wil leiden naar de toppen van het Eeuwige Geluk. Niet altijd kunnen we per trein gaan. Meestal hangen wij af van eigen-inspanning.

We weten evenwel, dat het bergpad des levens, het pad, dat ons zeker naar Huis terugvoert, het Evangelie van den Zaligmaker is. Hoort hoe Hij spreekt: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij!”

Met blijdschap beziel, nemen wij de heilsboodschap aan en gaan op weg, vol verwachting. Wij hebben verschillende medereizenden. Maar dan! Ach arme, mistbanken van teleurstelling, duisternis van eigen, schijnbaar niet te overwinnen fouten omringen ons. Ook onze medereizenden ondervinden dikwijls tegenslag. Daarom ontmoeten we niet immer het verlangde medegevoel, worden niet begrepen. Waar is de blijdschap gebleven? Zijn dit nu de beloofde heerlijkheden? Geheel met ons zelf vervuld, vergeten we het streven, het werken en zwoegen der anderen op te merken. We denken er niet aan, dat het onze plicht is ook hen te helpen.

Toch ontmoeten we ook medereizenden, waarin zonneshijn is. De oogen spreken een wonderbare taal, van binnen moet het warm en licht zijn. Hier leeft de hoop, hier is wetenschap over de vervulling van alle dingen. Tot dezulken is het heerlijk zich te wenden in nood, in droevenis. Ze spreken woorden van moed, bovenal van volhouden. Zij wijzen dan op eigen stukgelopen voeten. Ook zij hebben zich gestooten. Maar toch getuigen zij tot ons: het licht schijnt, de zon is daar, de waarheid roept!! Voorwaarts! Voorwaarts! Strijdend en biddend gaan we samen, moeten wij samen gaan.

Niet immer is de levenslast zwaar. Er komen zeer veel oogenblikken van hellen zonneshijn, van duidelijk zien en weten. Dan voelen we duidelijker dan voorheen de warmte, uitstralend van God's liefde, dan zien we de smettelooze hoogten, de reinheid der schepping; dan ervaren wij de waarheid tot in het binnenste van onze harten. We leeren beseffen, dat de hoop ons nooit moet verlaten, dat de warmtebron des harten, het liefdevol tot helpeneigdzijn, nooit behoeft te verminderen, hoe dik de mistbanken ook mogen wezen. Ja — dikwijls wordt het ons duidelijk, dat wij nooit dichter bij onzen Vader stonden dan temidden van al ons leed, al onze zorgen. Gij bedroefden, gij beproefden, ziet op naar de hooge toppen van groote heerlijkheid. De klare bronnen, waarin gij uwe moede gelooopen voeten afkoelt, uw brandenden dorst lescht, zij vloeien neer van deze hemelsche hoogten. Zij zijn de zegeningen der eeuwige waarheden ons door God geschonken! Plant op den top van den berg uwer hoop het Kruis van Golgotha!

En gij, wien vele beproevingen gespaard zijn gebleven, gij, die als 't ware juichend door het leven gaat, oefent barmhartigheid. Laat uw licht voor de voeten der anderen schijnen. Denkt aan de oogenblikken van eigen lijden en bedenk dan, dat wij menschen allen dezelfde soort harten in onzen boezem dragen, harten verlan-

gend naar medegevoel, naar warmte. Allen hebben we zoo'n angstig jagend ding, hetwelk onze levens aftikt, zooals de klok den tijd. Treedt nooit op een menschenhart! Bedenkt: Wij zijn allen broeders! .....Eén is uw Meester!

Is er dan nog plaats voor gevoelens van haat, nijd, jaloezie en afgunst? Laat ons dit uit ons midden wegdoen, te beginnen en te eindigen bij ons zelf. Laat ons leeren vergeven en vergeten. Niet steeds op oud leed staren. Niet steeds elkander, jaar in jaar uit, hetzelfde nadragen. Het volk des Heeren behoort boven deze dingen uit te groeien, opdat zijn licht de wereld trekke. Laat ons niet vergeten, dat ons volk de roeping draagt aan de wereld te toonen tot welke hoogten van vrede, geluk en eenheid het ware Evangelie de menschen kan brengen. En God zal met ons zijn.

V.

Huisbezoeklessen voor October.

Broeders: Bespreekt het artikel „Menschen die buiten hun lichamen stonden, in dit Ster-nummer.

Zusters: Bespreekt het artikel „Een Bergverhaal”, eveneens in dit nummer.

Zustershulpvereniging.

Leest en bespreekt, in plaats van de Boek van Mormon-les, het artikel „Het volle licht”, blz. 274, Ster van 15 Aug.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Avondmaalsversje voor October 1930.

Hoe naamloos lief had ons de Heer,
Die uit het heerlijk Vaderhuis
Op aarde nederkwam, weleer,
En voor ons leed en stierf aan 't kruis.

Opzegttekst voor October 1930.

Mattheus, hoofdstuk 7, vers 21.

Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil mijns Vaders, die in de hemelen is.

Toespraakjes van 2½ minuut:

- 5 Oct. Zeg op: De Kreet van 't innigst zielsbegeeren.
(Blz. 279, De Ster, 15 Aug.)
„ „ Broederliefde. (Blz. 280, De Ster, 15 Aug.)
- 12 Oct. Wesley's Twist (blz. 199, De Ster, 1 Juni).
Zeg op: O, zeg, wat is Waarheid? (Blz. 83 en 84,
De Ster, 15 Maart. Alleen de 4 versjes.)
- 19 Oct. Een hemelreis (bl. 54, De Ster, 15 Febr.)
„Als de zon schijnt in uw hart. (Blz. 53, De Ster, 15 Febr.)
- 26 Oct. Zeg op: De Zeven Kruiswoorden (lied nr. 95.)
„ „ Dankgebed (lied nr. 135).

Enkele aantekeningen.

Evangelie leer: Er zijn lessen voor de eerste drie Zondagen der maand. Op den laatsten Zondag is er geen les, en dient de tijd besteed te worden aan een weldoordacht overzicht van de vorige lessen der maand.

Volgens de rapporten worden in de meeste klassen niet de helft der vraagstukken aangeroerd, wegens gebrek aan tijd. De extra Zondag kan besteed worden aan onbesproken lesvragen.

Zelfzucht, vrees en gramschap staan in zulk een nauw verband tot elkaar dat zij gelijktijdig besproken kunnen worden in een overzicht. Laat de leerlingen de vraagstukken overlezen en een lijstje maken van gevallen waar zij toepasselijk zijn op toestanden in het werkelijke leven.

Boek van Mormon: Er zijn lessen voor iederen Zondag in October. Als de tijd het toelaat, kunnen de leeraars een reeks van vragengroepen behandelen. De volgende algemeene afdelingen kunnen hierbij als wenken dienen: (1) De getuigenis van den profeet Joseph Smith. (2) De getuigenis van anderen. (3) Voorspellingen van het Boek van Mormon. (4) Voorspellingen van het Boek van Mormon vervuld. (5) Het Boek van Mormon als een bekeeringsmiddel. Leg bijzondere nadruk op het onderwerp „wat maakt bewijs geloofwaardig en aannemelijk”.

Nadat het materiaal bijeen gebracht is, dient elke leerling een gelegenheid te krijgen om verslag te geven aan de klas. Nadien zou de leeraar den gemeente-president kunnen vragen sprekers uit de klas te kiezen en ze een gelegenheid te geven hun materiaal als een toespraakje te geven voor de gemeente in een avondvergadering. Deze manier van lesoverzien, mits oordeelkundig geleid, zal de studie-cursus op een hoogstbevredigende manier afronden, en zal het getuigenis van den leerling ontwikkelen, wat natuurlijk het groote hoofddoel der studie is. Grootte klem dient daarom gelegd op de belofte in Moroni 10 vers 4.

Oude Testament: Ook in deze afdeling is er een les voor iederen Zondag in October. Wij stellen voor dat de leeraars (essen) ander materiaal opzoeken in boeken, geschreven over de mannen in deze lessen genoemd. Vul de lessen aan met pakkende stof die in vertelselboeken te vinden is.

Kerkgeschiedenis: Lessen voor iederen Zondag. Tracht bespreking in de klas pakkend te maken door er schetsen uit de kerkgeschiedenis in te lasschen, die ge in andere boeken gelezen hebt of waarover ge hebt hooren spreken.

Lagere afdeling: Op den eersten Zondag in October krijgen de kinderen een gelegenheid om de vertellingen over te vertellen die zij gedurende de maand gehoord hebben. Ze vertellen deze

verhaaltjes terwijl zij naar de platen en prentjes kijken die de leeraar(es) hun toont. Help hen bij het plaatje dat de Aankondiging voorstelt, te vertellen hoe de Heere aan Jozef aanwees wat Hij wilde dat Jozef zou doen. Er zijn zooveel mooie plaatjes van de geboorte van Christus en de boodschap aan de herders, dat men zooveel kan toonen als men maar verkrijgen kan. De kinderen zullen begrijpen dat elk plaatje het verhaal weergeeft zooals de teekenaar het zich voorstelde. Help de kinderen te gevoelen dat onze Vader in den Hemel de Gever was van de allergrootste gave toen Hij Zijn Eenig-geboren Zoon aan de wereld gaf. Leg nadruk op de toewijding van Jozef en Maria; de gewilligheid van Maria om zich over te geven als een instrument in de handen van God om de Moeder van Jezus te worden en haar gehoorzaamheid aan den koning toen zij met haar echtgenoot naar Bethlehem trok. Al die handelingen waren zeer zeker liefdesgaven en dienstbetoon.

Welke groote gave schonk onze Hemelsche Vader aan de herders? Welke gave schonken zij aan Maria, aan Jezus en aan al degenen die zij ontmoetten nadat zij Jezus gezien hadden? Let op hunne houding op de plaat „de aankomst der herders”. Welke gevoelens staan daarop uitgebeeld?

Er zijn lessen voor de volgende Zondagen.

Kinderafdeeling: De lessen dienen ontleend te worden aan het boek „Zondagmorgen in de kinderafdeeling”. De leeraren worden verzocht materiaal te verkrijgen uit andere bronnen, om hunne lessen elken Zondag pakkend te maken. Vingerspelletjes en versjes, die vroomheid bevorderen, zijn aan te bevelen.

B. H. O.

O. O. V.

Onlangs werd mij gevraagd welke bijzondere voordeelen er verbonden zijn aan het koopen van lidmaatschapskaarten in de O. O. V. Hier zijn enkele:

In de eerste plaats is de O. O. V. een organisatie en als zoodanig is den leden verzocht financiëel onafhankelijk te zijn.

Ten tweede, worden onze namen op de lijst gezet als werkzame leden van de organisatie wanneer de lidmaatschapskaarten gekocht worden. Wij toonen dat wij gewillig zijn te dienen door den eersten stap te doen, dat is, lid te worden op de voorgeschreven wijze.

Elk jaar hebben wij wedstrijden en alleen zij die kaarten gekocht hebben, hebben recht van mee doen. Ambtenaren en leeraars zijn nu en dan noodig, en die kunnen alleen gekozen worden uit de actieve leden, of met andere woorden degenen die kaarten gekocht hebben.

De secretarissen van het afgelopen O. O. V. seizoen waren grootendeels zeer getrouw in het inzenden der maandrapporten.

Hier volgt het eindresultaat van die verslagen. Enkele onzer vertakkingen zullen wellicht denken dat haar percentage laag is, maar als er geen rapport ingezonden werd, konden wij hen geen crediet geven voor het in die maand verrichte werk. Wij hopen dat dit jaar de presidentschappen hierop zullen letten en toezien dat hun secretarissen hun plicht doen en de rapporten prompt op tijd ingezonden worden. Hier is het lijstje:

Den Haag	91.5	Haarlem	75.6
Groningen	84.5	Rotterdam	74.8
Den Helder	83.	Dordrecht	73.5
Amsterdam	81.1	Delft	68.7
Arnhem	80.6	Apeldoorn	67.4
Leiden	80.3	Alkmaar (geen rapport inge-	
Utrecht	79.7	leverd).	

B. H. O.

B. TIEMERSMA VICE-CONSUL VOOR UTAH.

Utah-bladen brengen het interessante nieuws dat bij Koninklijk Besluit van 15 Juli j.l. Mr. B. Tiemersma aangesteld is tot Vice-Consul van Nederland voor den staat Utah. Het Consulaat, dat tot op dezen tijd te Ogden gevestigd is geweest — wijlen Mr. Evert Neuteboom, de vorige Vice-Consul, woonde aldaar — wordt door deze aanstelling naar Salt Lake City verplaatst, alwaar de nieuwe Consul woonachtig is. Voorloopig is zijn adres: P. O. Box 113, Salt Lake City, Utah, U. S. A.

Overleden.

DE WIDT. — Te Dordrecht is den 19den September 1930 overleden Janna de Widt, dochter van Adrianus en Maaïke de Widt (geboren de Jong). Zuster de Widt werd den 5den Juli 1910 te Dordrecht geboren, den 10den Januari 1919 gedoopt door Ouderling Alvin J. Teuscher en bevestigd door Ouderling Bertus van Raamsdonk.

Inhoud.

Menschen die buiten hun licha-	Een Bergverhaal	322
men stonden	Huisbezoeklessen voor October ...	325
Een O. O. V.-Wedstrijd	Zustershulpvereniging	325
Het Voedselvraagstuk en het Neo-	Zondagsschoolwerk	325
Malthusianisme	O. O. V.	327
Priesterschapsvergadering	B. Tiemersma Vice-Consul	328
Vitzucht	Overleden	328

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.